

عنوان مقاله:

شیوه اساس تنهایی بر احساس و اجتماعی خود اثربخشی بینی پیش پروری فرزندهای

محل انتشار:

اولین کنگره ملی روانشناسی خانواده گامی در ترسیم الگوی مطلوب خانواده (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

فاطمه میرجلیلی - کارشناس ارشد روانشناسی تربیتی

سلمان پاسالاری - کارشناس ارشد روانشناسی تربیتی

راضیه دهقانی تفتی - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

هدف از این پژوهش، پیش بینی خود اثربخشی اجتماعی و احساس تنهایی بر اساس شیوه های فرزندپروری بود. روش تحقیق مورد استفاده این پژوهش، روش توصیفی به شیوه همبستگی بوده است، جامعه آماری متشکل از 4055 دانش آموز پیش دانشگاهی دختر و پسر متوسطه شهر یزد بود. حجم نمونه شامل 302 نفر دانش آموز می باشد که به شیوه نمونه گیری خوشه ای چند مرحله ای انتخاب شدند. جهت گردآوری اطلاعات از پرسشنامه های خوداثربخشی کودکان و نوجوانان، احساس تنهایی و والدگری (فرم کودک) استفاده شد. در تحلیل داده ها از رگرسیون چندگانه به شیوه همزمان استفاده شد. نتایج نشان داد که والدگری مثبت و والدگری کارآمد نقش معناداری را برای پیشبینی خوداثربخشی اجتماعی ایفا می کند. همچنین ابتدا والدگری کارآمد به طور منفی احساس تنهایی را پیش بینی می کند و سپس والدگری ناکارآمد به طور مثبت نقش معناداری را برای پیش بینی خوداثربخشی اجتماعی ایفا می کند. همچنین والدگری مثبت و والدگری کارآمد نقش معناداری را برای پیش بینی خوداثربخشی اجتماعی در دختران ایفا می کند. اما در پسران سبک والدگری، قدرت پیش بینی کنندگی معناداری برای خوداثربخشی اجتماعی نداشت. در مورد احساس تنهایی در دختران والدگری ناکارآمد و تنبیه بدنی پیش بینی کننده احساس تنهایی بودند و در پسران تنبیه بدنی و اقتدار و نظارت ضعیف به طور مثبت و مشارکت پدر به طور منفی احساس تنهایی را پیش بینی می نمود.

کلمات کلیدی:

خوداثربخشی اجتماعی، احساس تنهایی، شیوه های فرزندپروری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/518981>

